

skete under en Form, der ikke i sig selv indeholdt større Muligheder for Udvikling; i det Øjeblik de 100 Mill. Kr. var brugt op, vilde utvivlsomt Kravet være kommet om nye Millioner, og vi havde staaet paa samme Punkt som før.

Altsaa Ministeriet Stauning løste kun denne ene, og jeg indrømmer, store Opgave, at bringe en Sanering i selve Kronen; Valutaforholdene blev for saa vidt bragt i Orden.

Vi gaar saa over til Ministeriet Madsen-Mygdal. I det Øjeblik dette Ministerium kommer til Regeringen i December Maaned i Fjor, da er det Krav, til hvis Opfyldelse Ministeriet Stauning ikke saa sig i Stand til at gennemføre noget nævneværdigt, Kravet om at faa Parikronen respekteret, vokset frem med en Fart og med en Styrke, som i Virkeligheden er ganske forbløffende, for det var, som om hele Landet kun havde et eneste Krav, da vi gik ud til Valgene i 1926, Kravet om, at nu skal de offentlige Udgifter bringes ned — man talte ikke saa meget om de hjemlige Udgifter, skønt det kunde man ogsaa have gjort, for det var ikke alene den offentlige, Statens og Kommunernes Økonomi, men det var i lige saa høj Grad den private Økonomi, der trængte til at blive bragt i Orden.

Altsaa Ministeriet Madsen-Mygdals første Hovedopgave, mest nærliggende Opgave, var den, som efter min Formening, jeg kan næsten sige i langt højere Grad, end man kunde vente, blev løst ved sidste Rigsdags-samlings Nedskæringsarbejde. Nu agter jeg ikke i dette Øjeblik — det kan andre gøre, og det er blevet gjort i fuldt Maal — at drøfte, om denne Nedskæring har ramt rimeligt her eller der. Det er ganske givet, at naar et saa enormt Arbejde skal udføres og Forholdene kræver, at det bliver udført i nogenlunde kort Tid, vil der være Skavanker derved, og det interesserer mig for saa vidt uendelig lidt, om man nu bagefter, naar man begynder at se Virkningerne, kan pege paa, at der her og der er sket en Fejl — det vil være Rigsdagens meget nærliggende Opgave at ændre de Fejl —, men i Princippet, i Hovedtanken staaer det for mig som ganske uomtvisteligt, at det Arbejde, som blev gjort af Ministeriet Madsen-Mygdal sidste Rigsdagssamling, staaer fuldt paa Højde med de to tidligere Forsøg, som jeg

har nævnt, Ministeriet Neergaards paa at bringe Balance i Statshusholdningen og Ministeriet Staunings paa at bringe Kronen i Pari.

Selv om der ikke skulde blive udrettet mere af Ministeriet Madsen-Mygdal — hvad jeg dog haaber der skal til Trods for de senere Tidens Vanskeligheder paa forskellige Omraader —, er det for mig tilstrækkeligt til, at dette Ministerium har indskrevet sit Navn i vor økonomiske Historie med mindst lige saa stor Glans, som de to foregaaende Ministerier Neergaard og Stauning paa forskellige Omraader har gjort. Det Arbejde, som blev udført i Fjor, er saa meget mere paaskønnelsesværdigt, som der var et Forhold, der var langt vanskeligere, end hvad der forelaa ved de to tidligere Saneringsforsøg. Det er nemlig saadan, at baade med Hensyn til at bringe Balance paa Statsregnskabet, saaledes som det skete under Ministeriet Neergaard, og med Hensyn til at bringe Kronen i Pari, som det skete under Ministeriet Stauning, var i Virkeligheden alle her i Rigsdagen enige om, at det maatte ske — en helt anden Ting er, paa hvilken Maade det skulde ske, derom var vi til en vis Grad uenige —, men naar vi kommer til den Nedskæringspolitik, der blev gennemført i Fjor, saa var Regeringen her ganske anderledes vanskeligt stillet overfor Rigsdagen, fordi Rigsdagens største Parti systematisk — det er der intet ondt i at sige, for det erklærede de selv, og de har gentaget det i Aar — gik imod dette Arbejde, fordi de ansaa det for at være forkert.

Deri laa altsaa en uhyre Vanskelighed for Ministeriet Madsen-Mygdal i Modsætning til, hvad Tilfældet var for Ministerierne Neergaard og Stauning. Saa meget mere tjener det Ministeriet til Ære, at det alligevel fik gennemført det, som det gennemførte. Det er muligt, at man, som jeg sagde før, kan have ramt for haardt her eller der, men jeg gad se det Menneske, der kunde gennemføre en saadan Omkalfatring, som det var, uden at der blev begaaet store Fejl. Det er vor Sag at rette dem, men ikke at angribe Princippet, for Princippet var utvivlsomt godt.

Omkring 1. April i Fjor stod vi i Virkeligheden saadan i det, at vi var ved at faa nogenlunde fast Fodfæste i den Malstrøm, som var kommet ind over os. De offentlige